

Безусловно, речь идет не о том, чтобы заниматься развитием детей в ущерб знаниям, а о том, чтобы развитие коммуникативных навыков было специально направлено на развитие личности младших школьников.

Используемые приемы работы способствуют развитию диалогической речи, расширению кругозора учащихся, поддержанию интереса к изучению английского языка.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Н. Palmer. *The Scientific Study and Teaching of languages*, London, 1922. p138.
2. Гамезо М.В., Матюхина М.В., Михальчик Т.С. *Возрастная и педагогическая психология*. М.: Изд-во Просвещение, 1992. с.38.
3. Щерба Л.В. *Преподавание иностранных языков в средней школе.*, М.:1947. с 42-43.

AN INTEGRATIVE APPROACH TO TEACHING FOREIGN LANGUAGES AT SCHOOL

Uzaxbaeva A.

*Teacher, English Language and Literature Department,
KarSU named after Berdakh, Nukus, Uzbekistan*

Abstract: This article examines and discusses ways to apply an integrative approach in teaching and some fundamental issues related to the language training of students at school.

At the present stage of society's development, an urgent problem is the comprehensive training of students, which consists of a number of consecutive, successive stages of qualification growth, providing for a multi-variable result, the development and formation of a morally mature person who is able to actively participate in social life.

The leading element of such training is the humanitarian one, which allows you to form a free personality with independent creative thinking and the ability to constantly improve yourself.

The process of teaching a foreign language at school is subject to special requirements, the effective implementation of which is possible in conditions of interconnectedness of teaching all types of speech activities, active inclusion of humanitarian, regional and cultural aspects in the content of teaching students.

The term "integration" was firmly established in the works on pedagogy in the 80s. Originally from the Latin "integratio", which means restoration, replenishment, integration of any parts into a whole, even earlier this term was widely used in the professional vocabulary of various fields of knowledge to denote the corresponding process [1; 4]. The Philosophical and Encyclopedic Dictionary [2; 203] develops the definition of integration, complementing it with such a concept as "the side of the development process associated with the integration of previously heterogeneous parts and elements into a whole". A similar definition can be found in the "logical dictionary-reference book" [2; 203], which defines integration as "...combining into a whole, into the unity of any elements, restoring any unity". In the exact sciences, one can trace the understanding of integration as summation over some parameter with its own weight, and integral as "an integer quantity considered as the sum of its infinitesimal parts" [3; 48].

In English literature, "integrate" [3] the term "integration" in a broad sense is used to characterize the process of convergence and connection of sciences that occurs along with the process of differentiation. In biology, integration is understood as "... orderliness, consistency and unification of functions and structures inherent in a living system at various levels of organization " [2; 203]. In psychology, we find "group integration", characterized as "consistency, orderliness and stability of the system of intra-group processes" [4; 19]. Philosophers define integration as the process of forming connections that ensure the interdependence of elements and the appearance of an "integrative property" [1; 51]. A.D. Ursul uses the term "integration" to denote the integration of any parts into a whole and uses it to characterize the processes of interconnection of previously autonomous elements as a single set [5; 113].

In all the above definitions, there is a single tendency, on the one hand, to show the interrelation, interdependence of individual elements, and on the other, the formation of integrity. Each element is in a relationship with others based on consistency, orderliness, and stability. Thus, particular sciences in the interpretation of the term "integration" define, first of all, as a union into a whole, the restoration of some unity, integration can be understood as the process of becoming a whole.

In pedagogy, integration is defined as " ... the highest form of expressing the unity of goals, principles, content, forms of organization of the learning and upbringing process carried out in two cycles

of education, aimed at intensifying the entire training system..." [2, 16]. An important role in the theoretical justification and practical implementation of the idea of integration in pedagogy belongs to A. P. Belyaeva. Summarizing the data of private sciences, analyzing the definitions of integration in philosophy, A. P. Belyaeva deepens this concept, emphasizing that integration in any sciences is both a process and a result of creating an inextricably integral one [3].

Introducing the term "integration" into the methodology, we rely on the same set of meanings that it has in engineering, economics, mathematics, pedagogy, etc. However, we develop and clarify this concept in the appendix to our curriculum. We understand it in the framework of the training program developed by us as follows: integration is the merging of the content, forms, methods, principles of teaching into a single whole and the interpenetration of elements of language training in the scientific, professional, general education and humanitarian spheres. The description of integration as a process helps to identify the following most necessary invariant stages of this procedure: determining the system-forming factor, creating a new program structure, reworking the content, checking effectiveness, and correcting results.

These invariants can be fundamental to the development of the curriculum for school students. Integration appeared in an effort to model a holistic learning process.

The definition of integration goals is associated with a conscious need and the identified ability to link individual subjects, topics, and sections. The selection of integration objects is determined by the following: in order to speed up and intensify the program, intra subject integration is carried out, and if desired, it can be expanded at the expense of components that are close to each other courses, inter subject integration is implemented. After selecting the content objects necessary for integration, we select invariant and variable components – components of our own content. The definition of the system-forming factor of integration means finding the basis for unification. Without a system-forming factor acting as an integrator, no pooling of knowledge is possible.

Whole sciences and even systems of sciences can act as a system-forming factor. For example, some authors [4; 7] consider "their" technical knowledge to be an integrator of sciences, others consider teaching methods to be a system-forming factor, and third-psychology.

In the program developed for students, the integrator and system-forming factor is the educational text, which is also the material: 1) for the acquisition of knowledge in the academic subject-a foreign language; 2) for the interconnected training of all types of speech activity; 3) for the formation of necessary skills and abilities; 4) to get acquainted with the language system; 5) to ensure the formation of spiritual culture and a system of universal values.

A. P. Belyaeva believes that the development of scientific knowledge is always characterized by two main opposite trends-integration and differentiation, emphasizes the dialectical unity of the processes of integration and differentiation, which do not coexist with each other and do not follow each other, but appear one in the other and through the other, interpenetrating, mutually conditioning, mutually anticipating and simultaneously mutually negating each other a friend [3]. In accordance with the principle of unity of integration and differentiation, the integrative approach in teaching should present the content in a differentiated form, making it possible to reflect the unity of the general through integration, and the specific through differentiation.

The built flowchart of the sequence systematically fits into the stages and specific forms of training.

Thus, integration issues are solved by adding or replacing content blocks, which vary depending on the stage of training and the age group of students. The content of variable-modular blocks is differentiated. Invariant are country studies, cultural studies, and general scientific blocks. Despite the fact that there is a lot of talk about integration, nevertheless, different sciences and even the most different sections of the same subject are still presented as something closed, self-sufficient, almost unrelated to other aspects of the subject and other academic disciplines. Students should see functional connections between different disciplines and their constituent parts, and be able to identify common methodological approaches in mastering knowledge.

REFERENCES:

1. Akhlibitsky B.A. Categorical aspect of the concept of integration//Dialectics as a basis for integrating scientific knowledge. - L., 1984. p. 51.
2. Bezrukova V.S. Pedagogical integration: essence, mechanisms of implementation//Integration processes in pedagogical theory and practice. Sverdlovsk: 1990, 128 p. (in Russian)
3. Belyaev, A.P. Theoretical basis of the integration of the content of vocational education. - Sverdlovsk: 188. - 19 p.

4. Kedrov B.M. Integrative function of philosophy in the system of modern scientific knowledge//Dialectics as a basis for integrating scientific knowledge. - L., 1984. - p. 7-12.
5. Kitaygorodskaya G.A. Methodological foundations of intensive foreign language teaching. – M.: MSU Publishing House, 1986. 176 p.
6. Levin V.G. Integrative function of understanding the system//Dialectics as a basis for integrating scientific knowledge. - L.: 1984. - p. 72.

ОҚЫҰДЫ ҮЙРЕТИҰ ПРИНЦИПЛЕРИ

Шанназарова Г.

*2 курс магистрант, Лингвистика (немис тили) қәнигелиги, Бердақ атындағы ҚМУ,
Нөкис, Өзбекстан*

Ғәрезсиз Өзбекистанымыздың оның қурамында суверенлик ҳуқуқына ийе болған Қарақалпақстанның дунья жәмийетшилигинде тутқан орны күн сайын өсип, халықаралық қатнасықлар, саўда – сатық, туризм хәм де мәмлекетлер арасындағы мәдений хәм экономикалық, илмий – техникалық, билимлендириў тараўындағы қатнасықлар раўажланып, беккемленип баратырған бир ўақытта оның келешегин таратыўшы жасларға шет тиллерин пухта үйрениў хәм де мәселелерди еркин түрде талқылаў, олар туўралы өз пикирин тартынбастан айтыў, улыўма аўызеки хәм жазба түрде қатнаслар жасап билиўди үйретиў хәзирги күннің кешиктирип болмайтуғын ең тийкарғы ўазыйпаларыннан бири болып табылады.

Белгили болғанындай дидактикалық, психологиялық, сондай-ақ методикалық принциплер бар. Олардан тысқары С.К. Фоломкина [6] тәрәпиннен ислеп шығылған оқыўға үйретиў принциплери де бар. Бул принциплер оқыўдың өзине тән сөйлеў хәрәкети түри хәм де шет тил тәлиминен көзленген мақсетлигин билдиреди. Оқыўды үйретиў де төмендеги принциплерге әмелетиў тийис:

1. Оқыўды үйретиў – сөйлеў хәрәкетиниң түрин үйретиў деп қаралыўы керек. Усы қағыйданы итибарға алып ис жүритилген де ғана, оқыўшыларға оқыў туўралы дурыс жоллама бериледи. Тил материалын өзлестириў ямаса текстке жақын сөйлеп бериўди бирден – бир оқыў ўазыйпасы деп билместен, текстти хәрәкетте қолланыў материалына айландырыў алдыңғы орынға шығарылыўы усынылады. Оқыўшыларға текстти оқып мағлыўмат – хабар алыў шынығыўларын орынлатыў – бирлемши жуўмақлаўшы мақсет әмелде қолланылыўы керек. Буған сөйлеў әмеллерин орынлаў арқалы ғана ерисиледи, бул процессте белгили нәтийжеге (мазмунды билип алыў, хабарды ийелеў) нәзерде тутылады. Текстти оқыў руўхый байыўға, таза –таза мағлыўмат – хабарларды алыўға қаратылған оқыў методикалық илаж – шара есапланады. Оқыў процессинде жумыс: оқыў алдыннан тапсырма берилиўи шәрт хәм оқып болғаннан соң тийисли методикалық усылларды қолланып, түсингенлиги тексериледи. Толық хәм анық түсингенлиги оқыўшылар тәрәпинен ўазыйпаны табыслы орынлаў есапланады. Қулласы, усы принцип бойынша оқыўдың тийкары–оқыўшыға мағлыўмат – хабар жеткизиў қағыйдаластырылып қойылады.

2. Оқыўды үйрениў, билиў процесси сыпатында шөлкемлестириледи. Тек әмелий хәрәкет көрсетиў менен шекленбестен, текстти оқыўшы билиўге, таза мағлыўмат – хабар үйрениўге хәрәкет етеди. Мағлыўмат – хабар алыў – билиў хәрәкетин жүритиў болып табылады. Бул жерде билиў хәм де сөйлеў хәрәкетиниң паркын билиў керек. Сөйлеў хәрәкет нәтийжесин билиўге алып келеди. Өйткени, оқыў материаллар (булл жерде текст) мазмунына итибарды күшейтиў талап етиледи. Мазмунының қызықлылығы оқыўшылардың мағлыўмат – хабаралыўға интилиўлерин белгилеўши, оларды қызығыў менен, ықлас менен оқыўға үндеўши принцип ўазыйпасын атқарады. Тексттиң мазмунында хәм тилинде ақылға муўапық шегарасындағы қыйыншылықлар болыўы оқыўшының ақыллылық хәрәкетин күшейтиўи, пикирлеўин – ойлаўын иске қосыўына себеп болады. Демек, усы принципке муўапық оқыўшылар шет тилде оқып, бир ўақытта билиў хәрәкети менен шуғылланады.

3. Оқыўшылардың ана тили хәм екинши шет тилде топлаған оқыў дарәжелерине сүйенип, оларға шет тилде оқыў үйрениледи. Дәслеп, оқыўшының шет тилде оқыўға мүнәсибети қәлиплестириледи. «Оқысам үйренемен» деген нақылға әмел етип ис тутыў зәрурлиги пайда болады. Биринши шәрт мине усы. Тил тәжрийбесиндеги сөйлеў усылларының көшиў хәдийсесине гезлесемиз. Шет тил де хәрип – сес мүнәсибетлериниң өзлестириў менен оқыўшыларға иштен оқыўды усыныў мақсетке муўапық . Бул екинши шәрт есапланады. Бир сөз бенен айтқанда, оқыў дәўиринде тил тәжрийбесиниң илажы барынша қолланылыўы талап етиледи.

4. Оқығанды түсиниў ушын оқыўшылар үйренилип атырған тил структурасы, қәсийетлерин ийелеп, оларға тийкарланған ҳалда жумыс алып барыўлары керек. Тил материалын